

nægte, men vi bevilge paa Grund af den Interesse, vi have for, at der bliver en Finantslov til, vi bevilge det af Hensyn til, at denne Finantslov ogsaa skal godkjendes af det andet Thing, at den skal være antagelig ogsaa for Ministeriet. Men naar der ingen Finantslov bliver, saa falde de Hovedmotiver, den væsentligste drivende Kraft, som overhovedet skaber Overensstemmelse om Finantsloven, bort af sig selv; Løsrøbet huer for sig kan man ingenlunde en Gang sige, at der er Sandhædighed for, at denne Bevilling vilde være bleven giben, hvis den havde staaet ene. Det er derfor, jeg maa bestemt hævde, at Ministeriet ikke deri, at der er stemt overensstemmende i begge Thing over en Bevilling, har nogen Betyndighed til at anvende den. Jeg skal tilføie, at et andet Spørgsmaal er det, om Thingenes Beslutninger og Udtalelser ellers bør være veiledende for Ministeriet i Administrationen, naar ingen anden Veiledning findes. Selvfølgelig nægter jeg ikke, at dette kan være Tilfældet, men netop af Hensyn til Finantslovens Enhed bør man være meget varsom med paa dette Omraade at bygge for meget derpaa. Og det Andet, som synes mig ogsaa vel betænkt i 1850, er det, at man ikke har givet sig paa nogen Maade ind paa at lave Noget, der kunde træde i Stedet for Finantsloven. Ved at give den midlertidige Finantslov den Form, den har faaet, har man afhjulpet en sieblikkelig Nød, men man har ikke paa noget Punkt borttaget det Motiv, som der er og bør være for alle Statsfaktorer til at skaffe en Finantslov. Den midlertidige Finantslov kan ikke træde i Stedet for Finantsloven i den hidtil gjældende Form, men det, vi nu ere inde paa, de Projekter, som den høitærede Regjering nu forelægger os, er at den vil friste os til at lave Noget, som skal erstatte Finantsloven, som skal gjøre Finantsloven overflødig, træde i Stedet for denne. Det er derfor, jeg siger, at det Syn paa vor Finantsforvaltning herhjemme, som Ministeriet gaar ud fra, idet det forelægger os dette Forslag, er den største Modlætning til det Syn, man havde i 1850, til den Betragtning, som laa til Grund for Finantsbehandlingen, den Gang man saa nylig havde stemt over Grundloven og sikkert havde en anden Forstaaelse, en bedre Forstaaelse af Bevillingens rette Betydning end den, man paa sine Steder her i Landet har faaet siden. Det er dette, der er Hovedsagen ved den midlertidige Finantslov, ikke om den er et Overslag eller et Ikke-Overslag. — hvad har det at betyde, hvad er det for Smurrepiberier, jeg bryder mig ikke om, om den er et Overslag eller Ikke-Overslag men det, der er Pointen i Bevil-

lingen, er, at Rigsdagen giver den, det, der hjemler Udgiften, er, at den er bevilget, men om den er et Overslag, om den passer ind i Regnestykket, er den ligegyldigste Sag af Verden. Det er Noget, som ikke interesserer mig; i denne Henseende er jeg meget nærmere ved at være i Overensstemmelse med den høitærede Conceilspræsident end med andre Fortolkere, thi jeg erkjender som han, at det er Rigsdagens Beslutning, det kommer an paa, det er Bevillingen, det kommer an paa. At det nu virkelig er saa, at dette Forslag til en midlertidig Finantslov, som her forelægges, gaar ud paa at erstatte den ordinære Finantslov, ligger ikke blot i selve Lovforslagets Text, men det staar udtrykkelig flere Steder i Motiverne. Naar det f. Ex. hedder, at den midlertidige Finantslov ikke saaledes maa binde Regjeringen; at Administrationens ordentlige regelmæssige Gang derved vil lide aabenbar Skade, hvad er det saa Andet end Duffet om at faae Noget, der kan erstatte Finantsloven, og faae vi først Noget, som ikke binder Regjeringen anderledes, end, at det Hele gaar sin sædvanlige, regelmæssige ordentlige Gang, hvad skulle vi saa med en Finantslov.

Naar det hedder i Motiverne, at Administrationen ikke til Statens Skade skal hæmmes ved Manglen af en Finantslov, hvad vil det saa sige Andet end: Vi vilde have Noget, som kan træde fuldt i Stedet for den ordinære Finantslov. (Afbrydelse.) Ja, nu siger det ærede Medlem „for 4 Uger.“ Men jeg tror dog, at disse 4 Uger maa vi være komne ud over. Der er jo ikke længere Noget her i Salen, der har den mindste Tro til, at dette Forslag, hvis det bliver til Lov, vil blive en Lov for 4 Uger. Er der Noget, der tror, at naar de 4 Uger ere gaaede, vil den høitærede Conceilspræsident komme her med et nyt Forslag, som vender tilbage til de gamle, midlertidige Finantslove, og sige: Nu bliver det langvarigt, mine Herrer, nu maa vi have den gamle Lov fat? Nei, De kunne være rolige for, at naar den høitærede Conceilspræsident faaer denne Lov, bliver han hjemme. Vi se ham aldrig mere. Nei, bliver dette først Lov, faae vi ingen Finantslov mere, saa længe vi have dette Ministerium. Var De sikre for det! Det er ikke Tanken med dette Forslag, at det skal gjælde for 4 Uger, det er det ikke. Hvis der kun havde været Tale om 4 Uger, saa havde den høitærede Conceilspræsident aldrig uretligt hverken sig eller os med denne Forhandling; thi de 4 Uger gjør intet Menneſte nogenſomhelst Banskelskab. Om Indholdet af en midlertidig Finantslov, som